

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanej W. A. (1) pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 10.161,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.075,70 zł, liczonymi od dnia 7.06.2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowaniu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 7 maja 2009 r. powód zawarł z pozwaną umowę o Kartę Kredytową nr (...) \ (...). Z uwagi na niedotrzymanie przez pozwaną postanowień zawartej umowy, poprzez zaprzestanie spłaty powstałego zadłużenia, powód w dniu 1 grudnia 2010r. wypowiedział przedmiotową umowę. W dniu 6 czerwca 2013r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, w którym określił wysokość wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy, która na dzień jego wystawienia wynosiła 10.161,89 zł. Na powyższą kwotę składała się kwota 10.075,70 zł z tytułu niespłaconego kapitału, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 7.06.2013r. do dnia zapłaty oraz kwota 86,19 zł z tytułu opłat, zgodnie z §6 zawartej przez strony umowy. Powód wezwał W. A. (1) do zapłaty zadłużenia, jednakże pozwana nie uregulowała kwoty dochodzonej pozwem w terminie wskazanym przez powoda.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 listopada 2013r. sygn. akt VI Nc-e 1964842/13, uwzględnił powództwo w całości.

Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 3 lutego 2014r., sygn. akt VI Nc-e 1964842/13, nakazowi zapłaty z dnia 4 listopada 2013r. nadano klauzulę wykonalności.

Pozwana W. A. (1) w dniu 3 kwietnia 2015r. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu (k. 7-8 akt), podnosząc zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia. Nadto pozwana podniosła, iż jest osobą chorą psychicznie i z tego powodu, w chwili wydania nakazu zapłaty nie miała świadomości i nie zdawała sobie sprawy z przyczyn i skutków wydanego nakazu zapłaty.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 23 kwietnia 2015r., sygn. akt VI Nc-e 1964842/13, przywrócono pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 4 listopada 2013r. i sprawę przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Prudniku, VI Zamiejscowemu Wydziałowi Cywilnemu z siedzibą w G..

Pismem procesowym z dnia 23 października 2015r. (k. 83-85 akt) pozwana wniosła o wyznaczenie z urzędu pełnomocnika do reprezentowania w niniejszym postępowaniu, zwolnienie z udziału w przesłuchaniu, oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania. Pozwana podniosła, iż nie otrzymała przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 2 lipca 2013 r., albowiem w okresie od 5.07-22.08.2013r. pozwana przebywała na leczeniu szpitalnym. Pozwana nie otrzymała również wypowiedzenia umowy o kartę kredytową z dnia 20 października 2010 r., a powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów. Nadto W. A. (1) wskazała, iż umowę o kartę kredytową nr (...) z dnia 7.05.2009r. należy uznać za niewiązącą dla stron, albowiem powód nie dopełnił warunku określonego w §1 ust. 2 oraz ust. 3 umowy, tj. nie określił wysokości przyznanego posiadaczowi karty (pозwanej) limitu, ani też nie dokonał weryfikacji jej zdolności kredytowej, a co ma zasadnicze znaczenie, gdyż w tym czasie pozwana nie posiadała zdolności kredytowej. Tego samego dnia powód zawarł bowiem z pozwaną umowę o kredyt gotówkowy nr (...). W związku z powyższym pozwana wniosła o unieważnienie umów kredytowych nr (...).

W piśmie procesowym z dnia 3 listopada 2015r. (k. 95-96) pozwana podniosła, iż w historii rachunku nr (...) przedłożonej przez powoda, na kwotę zadłużenia 10.161,89 zł składa się kwota 2.881,69 zł tytułem odsetek za korzystanie z karty oraz kwota 1.646,23 zł tytułem opłat i prowizji za korzystanie z karty. W. A. (1) wskazała, iż tak wysokie koszty korzystania z karty są dla niej zaskoczeniem, a nadto są nie do zaakceptowania, albowiem nie mam możliwości ich zweryfikowania, ani co do zasady ani sposobu naliczenia, jak również noszą znamiona lichwy.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 30 maja 2016r., sygn. akt I C 248/15, zasądzono od pozwanej W. A. (1) na rzecz powoda (...) Banki (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 10.161,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.075,70 zł od dnia 7 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego w łącznej kwocie 2.545,00 zł.

Na skutek apelacji pozwanej W. A. (1) oraz Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Opolu, wyrokiem z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II Ca 821/16 Sąd Okręgowy w Opolu uchylił zaskarżony wyrok znosząc postępowanie przed Sądem Rejonowym w Głubczycach w całości i sprawę przekazał tut. Sądowi do ponownego rozpatrzenia. Sąd Okręgowy wskazał, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd oceni całościowo zarzuty zgłaszane przez pozwaną, poczyni ustalenia obejmujące fakty istotne dla oceny podniesionych przez pozwaną zarzutów, przy kwestii zarzutu przedawnienia rozważy zastosowanie w sprawie regulacji z ustawy z dnia 12 września 2012r. o elektronicznych instrumentach płatniczych oraz rozpozna wniosek dowodowy zawarty w apelacji Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Opolu.

Pismem z dnia 16 stycznia 2017r. udział w niniejszym postępowaniu zgłosił Prokurator Prokuratury Rejonowej w Głubczycach.

Pismem procesowym z dnia 10 marca 2017r. (k. 242-245) pełnomocnik pozwanej podtrzymał zajęte przez W. A. (1) stanowisko procesowe i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2017r. i 24 października 2017r. pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko procesowe w sprawie.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Głubczycach na rozprawie w dniu 24 października 2017r. wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. A. (1) w dniu 7 maja 2009r. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową nr (...) \ (...), na podstawie której bank zobowiązał się wobec pozwanej do wydania karty oraz rozliczenia transakcji dokonanych w ciężar postawionego przez bank do dyspozycji posiadacza karty limitu kredytowego, natomiast pozwana zobowiązała się do spłaty swoich zobowiązań wynikających z dokonanych transakcji oraz do zapłaty należnych bankowi odsetek, opłat i prowizji.

W § 1 ust. 2 wskazano, iż zobowiązania Banku i posiadacza karty w/w określone stają się wiążące po potwierdzeniu zgodności ze stanem faktycznym danych zawartych we wniosku i przedłożonych dokumentach, dokonaniu przez bank pozytywnej weryfikacji posiadacza karty w odniesieniu do jego zdolności kredytowej oraz doręczeniu posiadaczowi listu informacyjnego wraz z Kartą.

W §4 umowy przewidziano, iż wysokość opłat i prowizji, do zapłaty których zobowiązany jest posiadacz, określa Taryfa. Wysokość oprocentowania limitu kredytowego, rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania, całkowitego kosztu kredytu oraz łącznej kwoty wszystkich opłat i prowizji określa Tabela Oprocentowania. Wysokość limitów transakcji określa Tabela Limitów Transakcji.

W §10 umowy określono, iż umowa może zostać wypowiedziana przez każdą ze stron z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia. Bank może wypowiedzieć umowę z ważnych powodów, w szczególności w przypadku naruszenia przez posiadacza karty któregokolwiek z postanowień umowy lub regulaminu, nieterminowej spłaty zadłużenia. Umowa została zawarta na 3 lata, z zastrzeżeniem automatycznego przedłużenia na kolejne okresy trzyletnie. Nadto w pkt 5 wskazano, iż posiadacz karty oświadcza, iż doręczono mu regulamin, taryfę, tabelę limitów transakcji, tabelę oprocentowania, wzór oświadczenia odstąpienia od umowy, a także ogólne warunki umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) Bank (...) S.A.

dowód: - umowa o kartę kredytową k. 26 akt

- częściowo zeznania pozwanej W. A. (1) k. 309-310 akt(00:16:11 nagrania)

W. A. (1) w dniach 12 stycznia 2010 r., 2 lutego 2010r., 2 marca 2010r., 9 kwietnia 2010 r., 12 kwietnia 2010 r., 5 maja 2010 r., 4 czerwca 2010r. i 5 lipca 2010 r. łącznie wpłaciła kwotę 4.802,00 zł tytułem spłaty karty kredytowej.

dowód: - historia rachunku k. 29-58 akt

Pozwana nieterminowo regulowała zobowiązania wynikające z przedmiotowej umowy o kartę kredytową, co skutkowało istnieniem od dnia 21 czerwca 2010 r. wymagalnego zadłużenia na karcie kredytowej pozwanej. W związku z powyższym, powód pismem z dnia 20 października 2010r., na podstawie §10 ust. 2 pkt b Umowy o kartę kredytową zawartej w dniu 5 sierpnia 2009r., wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia. Początek biegu terminu wypowiedzenia określono na dzień doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy wskazując iż wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanej wynosi 10.590,85 zł.

Powyższe pismo zostało przez powoda nadane w dniu 20 października 2010 r.

dowód: - wypowiedzenie umowy o kartę kredytową k. 27

- książka nadawcza k. 28

W dniu 6 czerwca 2013r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W., stwierdzający, iż W. A. (1) jest zobowiązana do zapłaty na rzecz banku z tytułu zawartej w dniu 7 maja 2009r. umowy o kartę kredytową nr (...) \ (...) kwoty 10.075,70 zł z tytułu niespłaconego kapitału oraz kwoty 86,19 zł z tytułu opłat. Od dnia wystawienia wyciągu do dnia zapłaty powód naliczał dalsze odsetki ustawowe od niespłaconego kapitału.

dowód: - wyciąg z ksiąg bankowych k. 25 akt

Pismem z dnia 2 lipca 2013r. (przedsądowe wezwanie do zapłaty) powód wezwał W. A. (1) do zapłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma kwoty 10.161,89 zł z tytułu zawartej w dniu 7 maja 2009r. umowy o kartę kredytową nr (...) \ (...).

Przesyłka została dwukrotnie awizowana.

dowód: - wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 59-60 akt

Biegly sądowy, specjalista psychiatrii B. S. w opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 8 kwietnia 2016r., wydanej na zlecenie Sądu Okręgowego w Opolu sygn. I Ns 64/16 w sprawie z wniosku Prokuratora Rejonowego w Głubczycach o ubezwłasnowolnienie W. A. (1) wskazała, iż pozwana od wielu lat choruje na chorobę afektywną dwubiegunową (choroba psychiczna), obecnie w fazie dobrej remisji.

W ocenie biegłej W. A. (1) jest zdolna do samodzielnego kierowania swoim postępowaniem i prowadzenia swoich spraw, nie wymaga opieki czy pomocy drugiej osoby w prowadzeniu swoich spraw.

dowód: - opinia sądowo psychiatryczna z dnia 8.04.2016r. k. 149-155

W. A. (1) nie ujawnia objawów upośledzenia umysłowego, choruje na zaburzenia afektywne dwubiegunowe, w chwili obecnej ujawnia miernie nasilone objawy zespołu subdepresyjnego. Pozwana była wielokrotnie leczona psychiatrycznie w Centrum (...) w M., w Oddziale Psychiatrycznym w G., Szpitalu (...) w B.. Z dokumentacji medycznej pozwanej wynika, iż w 2009r. nie przeżyła zespołów maniakalnych znacznie nasilonych, a tylko wystąpienie takiego stanu, znosi możliwość swobodnego i świadomego wyrażenia woli. Nadto w dokumentacji medycznej z 2009 r. brak jest informacji, aby W. A. (1) ujawniała objawy epizodu ciężkiej depresji. W okresie zbliżonym do daty zawarcia umowy pozwana leczona była na Oddziale Psychiatrycznym w G. (od 06.10.2009 do 18.11.2009 r.). Pozwana leczona

była z rozpoznaniem choroby afektywno dwubiegunowej, w epikryzie odnotowano, iż pozwana była leczona na oddziale kilkanaście razy, poprzednio około rok temu, w przebiegu schodzenia przewaga epizodów depresyjnych o umiarkowanym lub ciężkim nasileniu, kilka epizodów hypomaniakalnych. W trakcie leczenia pozwanej w latach 2000 i 2002 rozpoznano u niej zaburzenia depresyjne nawracające, a więc uznano, iż pozwana nie przeżyła w przeszłości stanów psychopatologicznych z kręgu zespołu maniakalnego, nawet w fazie nieznacznie nasilonej. Występujące u W. A. (1) w 2009r. elementy zespołu hypomaniakalnego były w minimalnym stopniu nasilone, przy czym nie wykluczone iż w dniu 7 maja 2009 r. W. A. (1) mogła wykazywać elementy zespołu hypomaniakalnego, ale w stopniu minimalnie nasilonym, który nie był tak znaczny, aby pozwana była w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

W chwili zawierania umowy o kartę kredytową nr (...) \ (...) z dnia 7 maja 2009 r. W. A. (1) nie była w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

dowód: - dokumentacja medyczna k. 9-15 akt,

- opinia sądowo-psychiatryczna k. 263-267 akt,

- uzupełniająca opinia sądowo-psychiatryczna k. 299-300 akt,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, w szczególności w postaci umowy o kartę kredytową, historii rachunku, wypowiedzenia umowy, wyciągu z ksiąg banku, których wiarygodność w ocenie Sądu nie budziła wątpliwości.

Sąd w całej rozciągłości podzielił również ustalenia i wnioski opinii i opinii uzupełniającej sporządzone na zlecenie Sądu przez psychiatrę W. G.. Przedmiotowe opinie sporządzone zostały przez biegłego sądowego posiadającego wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, zgodnie ze wskazaniami specjalistycznej wiedzy medycznej, są rzeczowe, logiczne, spójne, kompleksowo i w pełnym zakresie realizują postanowienie Sądu zlecającego opinię. Zdaniem Sądu zastrzeżenia pozwanej co do opinii nie zasługiwały na uwzględnienie. Otóż opinia biegłego sporządzona została na podstawie przedstawionej przez strony dokumentacji medycznej oraz badania pozwanej, zgodnie z zasadami wiedzy i sztuki lekarskiej, jest pełna, spójna, jasna, rzeczowa, a zawarte w niej wnioski zostały w pełni podtrzymane przez biegłego w opinii uzupełniającej, w której biegły odniósł się do zgłoszonych przez pozwaną zastrzeżeń, wyjaśniając i podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

W konsekwencji przedstawionej powyższej oceny dowodu z opinii biegłego psychiatry W. G., Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry, który zdaniem Sądu zmierzałby wyłącznie do przedłużenia postępowania. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie Sąd nie ma obowiązku dopuścić dowodu z kolejnego biegłego w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - I Wydział Cywilny z dnia 27 października 2016 r. I ACa 524/16). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kateryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie. Gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, a nadto biegły w istocie ustosunkował się do zgłoszonych zastrzeżeń, wyjaśniając znaczące dla istoty sprawy okoliczności, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Dezaprobata w stosunku do wniosków biegłego, niekorzystnych z punktu widzenia interesów strony nie może stanowić skutecznej podstawy żądania prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, aż do ewentualnego uzyskania pożądanых wyników tego postępowania (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 5 stycznia 2017 r. I ACa 843/16).

Odnośnie zeznań pozwanej W. A. (1) to zasługiwały one na częściowe uwzględnienie, a mianowicie co do kwestii bezspornych jak podpisanie umowy, korzystanie z limitu i brak spłaty zadłużenia, zdiagnozowanej u pozwanej choroby

psychicznej i podejmowanego z tej przyczyny leczenia. Natomiast Sąd nie uwzględnił twierdzeń co do zdolności pozwanej do świadomego i swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli w dacie zawarcia ze stroną powodową umowy o kartę kredytową.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostaje okoliczność podpisania przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 07 maja 2009 r. w R. umowy o kartę kredytową, na mocy której pozwanej udzielný został limit kredytowy, z którego pozwana korzystała, nie spłacając powstałego zadłużenia, co w konsekwencji skutkowało wypowiedzeniem przedmiotowej umowy pismem z dnia 20 października 2010 r. z miesięcznym okresem wypowiedzenia.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się natomiast do kwestii ważności przedmiotowej umowy, przedawnienia roszczenia, a w dalszej kolejności kwestii istnienia niedozwolonych klauzul umownych.

Odnosząc się z pierwszej kolejności do zarzutu nieważności złożonego przez pozwaną oświadczenia z uwagi na wadę oświadczenia woli pozwanej w postaci braku świadomości albo swobody – jako zarzutu najdalej idącego - w ocenie Sądu w/w zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłącającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, w ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż w dacie zawierania umowy o kartę kredytową W. A. (2) znajdowała się w stanie wyłącającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Wprawdzie pozwana choruje na zaburzenia afektywne dwubiegunowe i z tej przyczyny kilkakrotnie była leczona psychiatrycznie, zażywając leki, co jednakże automatycznie nie przesadza o zaistnieniu przesłanek z art. 82 k.c. Sąd w całej rozciągłości podziela bowiem wnioski biegłego psychiatry W. G. zawarte w opinii sądowo - psychiatrycznej z dnia 06 czerwca 2017 r., jak i opinii uzupełniającej z dnia 17 sierpnia 2017 r. /k.299-300 akt/, z których jednoznacznie wynika, iż w dacie 07 maja 2009 r. pozwana ze względu na swój stan psychiczny nie była w stanie wyłącającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Zgodnie z dokumentacją medyczną w 2009 r. pozwana nie przebyła zespołów maniakalnych – znacznie nasilonych, a tylko wystąpienie takiego stanu znosi możliwość swobodnego i świadomego wyrażenia woli. Nadto w dokumentacji medycznej z 2009 r. brak jest informacji, aby W. A. (1) ujawniała objawy epizodu ciężkiej depresji. W stanie objawów ciężkiej depresji dochodzi raczej do zaniechania wykonywania obowiązków niż podejmowania nierozważnych decyzji np. zaciągania długów bez możliwości ich spłaty. Uzupełniająco biegły wskazał także, iż w okresie zbliżonym do daty zawarcia umowy pozwana leczona była na Oddziale Psychiatrycznym w G. (od 06.10.2009 do 18.11.2009 r.). Pozwana leczona była z rozpoznaniem choroby afektywno dwubiegunowej, w epikryzie odnotowano, iż pozwana była leczona na oddziale kilkanaście razy, poprzednio około rok temu, w przebiegu schodzenia przewaga epizodów depresyjnych o umiarkowanym lub ciężkim nasileniu, kilka epizodów hypomaniakalnych. W trakcie leczenia pozwanej w latach 2000 i 2002 rozpoznano u niej zaburzenia depresyjne nawracające, a więc uznano, iż pozwana nie przebyła w przeszłości stanów psychopatologicznych z kręgu zespołu maniakalnego, nawet w fazie nieznacznie nasilonej. W opinii biegłego, występujące u W. A. (1) w 2009 r. elementy zespołu hypomaniakalnego były w minimalnym stopniu nasilone. Biegły nie wykluczył przy tym, iż w dniu 7 maja 2009r. W. A. (1) mogła wykazywać elementy zespołu hypomaniakalnego, ale w stopniu minimalnie nasilonym, który nie był tak znaczny, aby pozwana była w stanie wyłącającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Za przyjęciem takiego stanowiskiem, zdaniem biegłego świadczy również podana przez pozwaną w czasie badania sądowo – psychiatrycznego motywacja zawarcia umowy pożyczki z dnia 07 maja 2009 r. tj. brak pieniędzy na życie. Tymczasem w stanach hypomaniakalnych znacznie nasilonych i stanach maniakalnych, które powodują wyłączenie świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli, motywacja jest zgoła inna.

Sąd nie podziela również zarzutu pozwanej w przedmiocie ważności umowy w związku z brakiem zdolności kredytowej i brakiem ustalenia limitu kredytowego, a w konsekwencji zawarcia umowy w warunkach wyzysku z art. 388 k.c.,

albowiem w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego w/w zarzuty nie zostały wykazane, a nadto roszczenie z art. 388 k.c. wygasło.

Zgodnie z art. 388 § 1 k.c. jeżeli jedna ze stron, wyzyskując przymusowe położenie, niedołęstwo lub niedoświadczenie drugiej strony, w zamian za swoje świadczenie przyjmuje albo zastrzega dla siebie lub dla osoby trzeciej świadczenie, którego wartość w chwili zawarcia umowy przewyższa w rażąco stopniu wartość jej własnego świadczenia, druga strona może żądać zmniejszenia swego świadczenia lub zwiększenia należnego jej świadczenia, a w wypadku gdy jedno i drugie byłoby nadmiernie utrudnione, może ona żądać unieważnienia umowy.

§ 2. Uprawnienia powyższe wygasają z upływem lat dwóch od dnia zawarcia umowy.

Wyzysk w rozumieniu w/w przepisu wymaga wykazania - poza samą rażąco dysproporcją świadczeń stron - także pozostałych przesłanek, tj. szczególnej sytuacji strony wyzyskanej (jej przymusowe położenie, niedołęstwo lub niedoświadczenie) i świadomość tego stanu rzeczy po stronie wyzyskującej. Powinność udowodnienia wszystkich wymienionych faktów spoczywa na stronie pokrzywdzonej wyzyskiem. Zdaniem Sądu stypizowane w art. 388 k.c. przesłanki w analizowanej sprawie nie zostały w żadnym sposób wykazane. W szczególności co do limitu kredytu strona powodowa wskazała, iż limit był ustalony w doręczonych pozwanej dokumentach, pozwana przyznała, iż limit został udzielony, albowiem z niego korzystała, co więcej zeznała, iż limit na karcie wynosił chyba 10.000 zł. Pozwana nie wykazała również, iż strona powoda nie dokonała pozytywnej weryfikacji jej zdolności kredytowej – sama okoliczność późniejszej nieterminowej spłaty zadłużenia lub posiadania innych zobowiązań, w istocie „sama przez się” nie potwierdza braku zdolności kredytowej.

Jednocześnie zważyć należy, iż zgodnie z art. 388 § 2 k.c. uprawnienia pokrzywdzonego ograniczone są dwuletnim terminem zawitym, liczonym od dnia zawarcia umowy. Tymczasem nie ulega wątpliwości, iż od dnia zawarcia umowy o kartę kredytową nr (...) upłynął już okres 2 lat, a tym samym uprawnienie pozwanej wygasło.

Przechodząc z kolei od oceny zgłoszonego zarzutu przedawnienia wskazać trzeba, iż zgodnie z art. 117 § 1 i § 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Po myśli art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Stosownie do art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsiębiorcą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124. § 1 i § 2 k.c.).

Zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. z 2012 r. poz. 1232) przez elektroniczny instrument płatniczy należy rozumieć każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych

nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego;

Zgodnie z art. 6 ustawy w/w roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat.

Niniejsza ustawa na mocy art. 38 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1036) utraciła moc, jednakże zgodnie z art. 26 ust. 1 w/w ustawy do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W ocenie Sądu, w okolicznościach analizowanej sprawy, zarzut przedawnienia roszczenia zasługuje uwzględnienie. Powód dochodzi bowiem należności z tytułu niespłaconego limitu zadłużenia, powstałego na podstawie umowy o kartę kredytową zawartej dnia 07 maja 2009 r. Limit ten związany był z użytkowaniem karty płatniczej, a więc elektronicznego instrumentu płatniczego. W istocie zatem powód dochodzi roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy, zawartej pod rządem obowiązującej wówczas ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych i stosownie do której (art. 6 w/w ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych) roszczenia z tego tytułu przedawniają się z upływem 2 lat.

W związku z powyższym Sąd stoi na stanowisku, że termin przedawnienia upłynął, bowiem sam powód w pozwie jako datę wymagalności wskazał 21 czerwca 2010 r. zaś pozew wniesiony został w dniu 01 sierpnia 2013 r.

W tym miejscu dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w orzecznictwie jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych (Dz.U. Nr 169, poz. 1385) zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot, rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie (vide: wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 243/08)

Niezależnie od tego, nawet przy przyjęciu jako daty wymagalności datę upływu miesięcznego terminu od doręczenia wypowiedzenia umowy, co nastąpiło pismem z dnia 20 października 2010 r., to pozew wniesiony w dniu 01 sierpnia 2013 r. uznać należy za złożony po upływie 2 - letniego terminu przedawnienia roszczenia.

Z uwagi na skutecznie podniesiony zarzutu przedawnienia, w ocenie Sądu bezprzedmiotowa stała się dalsza analiza zgłoszonych przez strona pozwaną zarzutów w przedmiocie niedozwolonych klauzul umownych.

Reasumując poczynione rozważania, z uwagi wpływ 2 - letniego terminu przedawnienia powództwo podlega oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia brzmienie art. 98 k.p.c., art. 122 k.p.c. oraz §2 pkt 3 i § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490).

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, uwzględniając wynik sprawy Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 1.092,02 zł, na która składa się: kwota 518,24 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii, kwota 64,78 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii uzupełniającej, kwota 509,00 zł tytułem opłaty sądowej od apelacji, od uiszczenia której pozwana była zwolniona.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów orzeczono jak sentencji wyroku.

Sygn. akt I C 533/16

Zarządzenia:

1. odnotować sporządzenie uzasadnienia, z uwzględnieniem iż od 30.10.2017 r. do 14.11.2017 r. sędzia na urlopie,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron – bez pouczenia
3. kal. 14 dni

G., dnia 29 listopada 2017 r.